01.11.2026.

Mācītājs Colvin MacPherson

Skaties uz augšu

Žēlastība jums un miers no Dieva, mūsu Tēva, mūsu Kunga un Pestītāja Jēzus Kristus! Āmen.

Šodien mūsu Baznīcas dzimšanas dienā pārdomāsim Dieva vārdu, kā tas rakstīts apustuļa Pāvila vēstulē romiešiem 3.nodaļā 28.pantā:

"Jo mēs spriežam, ka cilvēks tiek taisnots ticībā neatkarīgi no bauslības darbiem." ***Rom.3:28****. Āmen.*

Debestēvs!

Šajā svētku dienā mēs izlūdzamies: dodi mums ausis dzirdēt, sirdis ticēt un mutes apliecināt Tavu patiesību. Ir tikai viena patiesība un tas ir Kungs Jēzus Kristus, un Viņa Vārdā mēs izlūdzamies Tavu svētību! Āmen.

Mīļie draugi Jēzū Kristū!

Pirms vairākiem gadiem, es vairs īsti neatceros, kur tas bija – tas nebija Sidnejā, bet kaut kur mēs ar Lindu braucām un bija ceļazīme uz ceļa: tāds vīriņš, viņš bija dzeltens, un viņa roka rādīja uz augšu. Ar lieliem burtiem bija rakstīts: "*Skaties uz augšu un dzīvo*!"

Un kāds man tikko šorīt teica, ka viņa rajonā arī šādas zīmes sāk parādīties, jo tur uz ceļiem notiek diezgan daudz remontdarbi.

Šim vīriņam arī bija zibens simbola attēls, un ar mazākiem burtiem bija brīdinājums, ka augšā virs galvas ir augstsprieguma elektrības vadi, un tāpēc – "*Skaties uz augšu un dzīvo*!", jo diemžēl daudz nelaimes ir notikušas tāpēc, ka cilvēki nav ievērojuši, kas viņiem ir virs galvas, un daži ir gājuši bojā tieši tādēļ.

"*Skaties uz augšu un dzīvo*!" Man šis teiciens palika prātā, un pagājušo nedēļu man tika atgādināts par to. Es domāju, cik brīnišķīgi tas raksturo Reformācijas vēsti, mūsu ticību: "*Skaties uz augšu un dzīvo*!" – tik vienkārši!

Tas attiecas uz pestīšanu, uz kristīgās ticības Labo Vēsti.

Tā <u>Labā Vēsts ir, ka mums nekas nav jādara, kā vien jāskatās uz augšu, un Dievs dāvā mums dzīvību.</u>

Jēzus to pats izskaidroja. Viņš sacīja, kā mēs lasām Jāņa evaņģēlijā 3.nodaļā**: "Un, kā Mozus paaugstināja čūsku tuksnesī, tāpat jātop paaugstinātam Cilvēka Dēlam, lai ikviens, kas tic, Viņā iegūtu mūžīgo dzīvību.**

Jo tik ļoti Dievs pasauli ir mīlējis, ka Viņš ir devis Savu vienpiedzimušo Dēlu, lai neviens, kas Viņam tic, nepazustu, bet dabūtu mūžīgo dzīvību, jo Dievs Savu Dēlu nav sūtījis pasaulē, lai Tas pasauli tiesātu, bet lai pasaule caur Viņu tiktu glābta.

Kas tic Viņam, netiek tiesāts, bet, kas netic, ir jau spriedumu dabūjis, tāpēc ka nav ticējis Dieva vienpiedzimušā Dēla Vārdam." (Jāņa 3:14–18)

Jēzus teica: tāpat kā Mozus pacēla čūsku tuksnesī, tāpat jātop paceltam, paaugstinātam Cilvēka Dēlam.

Mēs droši zinām, par ko Viņš šeit runā. Viņš atsaucas uz notikumu Vecajā Derībā, laikā, kad Izraēla tauta bija iznākusi no Ēģiptes, un viņi ceļoja uz Apsolīto zemi. Viņi mūžīgi kurnēja pret Dievu, viņi visu laiku bija neapmierināti.

Dievs par viņiem brīnišķīgi gādāja.

Viņš jau ar 10 lielām zīmēm atbrīvoja viņus no verdzības Ēģiptē, Viņš baroja viņus tuksnesī ar debess mannu, Viņš deva viņiem ūdeni dzert no akmens vietā, kur ūdens nebija, un tomēr viņi sūdzējās, viņi kurnēja, viņi bija neapmierināti.

Vienā brīdī viņi teica: *Mēs gribam atgriezties Ēģiptē, mums ir apnicis ēst šo Dieva maizi, mēs labāk gribam sīpolus, lokus un visādas citas lietas.*

Un Dievam pietrūka pacietības: vienā reizē Viņš sūtīja dzēlīgas, indīgas čūskas un tās sāka sakost tautu un daudzi – tūkstošiem – mira.

Mozus nostājās starp tautu un Dievu un lūdza Dieva žēlastību. Un Dievs viņam teica: *Izveido čūsku no vara, uzliec uz lielas kārts, pacel augšā un ikviens, kas ir sakosts – ja viņš uzlūkos šo vara čūsku, – nemirs, bet tiks dziedināts.* Tas bija simbols.

Tie, kas tika sakosti, ja viņi lūkojās uz augšu, ja viņi skatījās uz šo vara čūsku, Dievs viņus dziedināja. Viņiem nekas cits nebija jādara, tikai bija jāpaskatās uz augšu – uz šo čūsku.

Tā bija Dieva dāvāta zīme, tā bija Dieva dota. Un tie ir tie vārdi, ko vajag pasvītrot – <u>Dieva dota zīme.</u> Dievs dāvāja viņiem dziedināšanu, kaut gan viņiem tā īsti nepienācās. Viņi kurnēja, viņi nepaklausīja, viņi pretojās Viņam visu laiku.

Bet Dievs ir žēlastība. Dievs ir mīlestība. Tagad, tik daudz vēlāk, Jēzus, mācīdams tautu, atgādina viņiem šo notikumu. Viņš saka: *tāpat kā Mozus paaugstināja čūsku tuksnesī, tā jātop paaugstinātam Cilvēka Dēlam*, un tas notika.

Lielajā Piektdienā Jēzu piesita pie krusta un to pacēla augšā. Viņš ir pacelts no zemes. Un pirmais, pats pirmais, kas Viņu uzlūkoja ticībā un tika glābts, bija viens ļaundaris.

Bija divi noziedznieki, kuri arī bija piesisti pie krustiem tajā dienā – Lielajā Piektdienā. Viens no viņiem pēc laika vērsa savu skatu uz Jēzu. **"Un viņš sacīja: "Jēzu, piemini mani, kad**

Tu nāksi Savā valstībā!" Un Jēzus tam sacīja: "Patiesi Es tev saku: šodien tu būsi ar Mani paradīzē." (Lūk 23: 42–43)

Mīļie, tā ir žēlastība! Un šī pati žēlastība tiek izrādīta mums un ikvienam, kas piesauc Tā Kunga vārdu. Šis ļaundaris negāja uz baznīcu, viņš nebija kristīts, nebija iesvētīts, viņš nezināja nekā par Dieva vārdu, bet viņš uzlūkoja Kristu, teica: *Kungs, piemini mani*! Un Jēzus teica: *tu būsi ar Mani šodien paradīzē.*

Ikviens, kas skatījās uz augšu, kas ticībā uzlūkoja Jēzu, bija glābts. Vai tas noziedznieks to bija pelnījis? Nē! Viņš pats atzinās, viņš teica: *Mēs esam pelnījuši savu sodu, mēs esam slikti dzīvojuši, mums pienākas.*

Vai mēs esam pelnījuši Dieva žēlastību? Nē! Dieva Vārds saka: **"..grēka alga ir nāve." (Rom.6: 23a)**

Mēs visi esam grēkojuši pret Dievu, mēs visi esam lauzuši Viņa svētos baušļus.

Dieva Vārds mums skaidri pasaka, ka visi ir grēkojuši, visiem trūkst dievišķās godības, izņēmumu nav!

Bet tā Labā Vēsts ir, ka: ikviens, kas piesauc Jēzus vārdu, tiek glābts. (Rom. 10:13)

Šodien mēs atzīmējam Reformācijas dienu. Mēs pieminam, ka 1517. gadā 31.oktobrī Mārtiņš Luters (*Martin Luther,* 1483–1546) piegāja pie Vitenbergas (*Lutherstadt Wittenberg*) baznīcas durvīm, un viņš piestiprināja pie tām durvīm 95 tēzes.

Un tas bija sērkociņš, dzirksts, kas aizdedzināja lielu mežu, lielu uguni, kas deg līdz šai dienai un kas sniedzas pat līdz mums.

Šīs 95 tēzes bija vienkārši pārrunu punkti, tās bija lietas, ko Luters gribēja universitātē debatēt, un baznīcas durvis bija tā vieta, kur parasti piestiprina ziņas. Tās bija ziņojumu dēlis.

Luters neko vairāk nebija domājis, kā vienkārši – izaicināt pārrunas. Viņš nevarēja iedomāties, ko bija iesācis.

Bet reformācija bija vajadzīga, jo tai laikā dominējošā baznīca, Romas katoļu baznīca, diemžēl bija aizgājusi tālu no patiesības.

Kāds pareizi teica: reformācija ir vajadzīga tikai tur, kur ir notikusi deformācija, kur kaut kas ir *sagājis* nepareizi. Un šī Baznīcas mācība bija aizgājusi no vienkāršās patiesības: "*Lūkojies ticībā uz Kristu un dzīvo*!"

Baznīca bija izveidojusi veselu teoloģiju ap to, ka tev kaut kas ir jādara ar darbiem, ka – nē! – ar ticību vien nepietiek, tev kaut kas ir jāpieliek tai klāt.

Viņi nebija pirmie, kas maldījās. Tas sākās jau starp pirmajiem kristiešiem, kas nāca no jūdu izcelsmes.

Pati pirmā baznīcas konference, pati pirmā baznīcas sinode, ja tā var teikt, vai sanāksme – bija apskatīt jautājumu, vai nejūdus vajag apgraizīt, kad viņi ir kļuvuši par kristiešiem, vai viņiem tomēr vajag tikt apgraizītiem.

Viņi nāca pie slēdziena, ka nē. Bet tiem jūdiem bija grūti tikt vaļā no savas vecās ticības un pāriet uz Jauno Derību.

Visas Pāvila vēstules Jaunajā Derībā, katra no viņām uzrunā problēmas, kas bija radušās draudzēs ticības saprašanā, jo bija daudz un dažādi novirzieni.

Pāvila vēstules romiešiem un galatiešiem, tās divas vēstules, ir pats pamats, kas dod mums stipru teoloģiju, stipru saprašanu par ticību.

Tā galvenā lieta, ko Pāvils mums atgādina vēstulē romiešiem un vēstulē galatiešiem, ir, ka cilvēks tiek taisnots ticībā, neatkarīgi no bauslības darbiem.

Redziet, pestīšana nav mūsu darbs. Pestīšana nav kaut kas, ko mēs nopelnām. Tas ir Dieva darbs, Dieva dāvana: *Jo tik ļoti Dievs pasauli mīlējis, ka Viņš devis, dāvājis Savu Dēlu, lai ikviens, kas Viņam tic, dabūtu mūžīgo dzīvību.*

Dievs mūs tā mīlēja, ka Viņš neatstāja neko mūsu ziņā, bet Viņš visu nokārtoja Pats, un Viņš uzdāvināja mums pestīšanu. Un mēs tur nepieliekam neko klāt! Pat ticība ir dāvana no Viņa.

Pāvils raksta vēstulē romiešiem**: "Kāds Dieva bagātības, gudrības un atziņas dziļums. Cik neizprotamas Viņa tiesas, cik neizdibināmi Viņa ceļi!**

Kas gan ir izpratis Dieva prātu, kas ir bijis Viņa padoma devējs? Jeb kas Viņam ko iepriekš devis, par ko nāktos atmaksa?

No Viņa, caur Viņu, uz Viņu visas lietas. Viņam lai gods mūžīgi! Āmen." (Rom. 11: 33–36) No Viņa, caur Viņu, uz Viņu visas lietas, tādēļ Viņam lai gods. No Dieva, caur Dievu, uz Dievu.

Savā vēsturē kristīgā Baznīca diemžēl aizgāja prom no šīs vienkāršās patiesības un to sagrozīja, jo, redziet, reliģija, kad tā tiek veidota, tā cenšas vienmēr kaut ko pielikt klāt un ieslīd tajā domāšanā, ka mums kaut kas ir jādara, ka mums kaut ko jāpieliek klāt.

Un uzsvars nāk uz taviem darbiem: tavi nopelni, tava kalpošana, tavi upuri, ko tu pienes Dievam, ko tu dari.

Apskaties visas pasaules reliģijas un tu redzēsi, ka tas uzsvars ir uz to, ko tu dari. Tev kaut kas jādara: tev jānes zināmi upuri, tev jāskaita zināmas lūgšanas jeb tev jādara zināmas meditācijas, jeb tev jādara to vai to, vai to, – bet tas nav atkarīgs no tevis!

Dievs saka – *uzlūko Mani, paļaujies ticībā*!

"*Pie rokas ņem un vadi, Kungs, mani Pats*." (Korālis Nr. 427, Dziesmu grāmata, 1992) Reliģija tev nekad nevar dot mieru, tā to nevar, jo – ja pestīšana, ja tava vieta pie Dieva ir atkarīga no tevis, tad, lietojot labu latviešu vārdu: tu esi *dimbā*!

Tu esi *dimbā*. Ja būtu atkarīgs tikai no tevis, tev nekad nebūtu miera: tev būtu jādomā – *vai tikai es pietiekoši izdarīju*? *Vai tikai Dievs man piedos, jo vienu svētdien es aizmirsu aiziet uz baznīcu jeb es izlaidu lūgšanas, jeb nebiju uz grēksūdzi*.

Tev vienmēr *ēdīsies*, tev vienmēr būs šaubas, tev vienmēr kaut kas grauzīs iekšā, būs tāda maza balstiņa, kas teiks – *vai tu pietiekoši izdarīji*? *Vai tikai tu biji pietiekoši labs, lai Dievs tevi pieņemtu*?

Vai tavs upuris, ko tu nes Dievam, vai tas bija Viņam patīkams? *Kad tu nožēloji savus grēkus vai tas tiešām bija no sirds vai tu tikai teici tos vārdus*?

Es stāstu tās lietas, ko sātans mums čukst ausīs – *kad tu nāci Dieva priekšā, tu sūdzēji savus grēkus vai domāji par kaut ko citu*?

Tev nekad nebūs miera, tu gulēsi naktī un domāsi – *es ceru, ka Dievs man piedos*. Tev visu laiku būs tāds nemiers, kas tikai grauj tevi.

Tas sagrauj tevi, tas nav, kā Dievs grib, lai mēs dzīvojam. Jēzus saka: **"..jūs atzīsiet patiesību.."** Un patiesība darīs – ko? **".. patiesība darīs jūs brīvus." (Jāņa 8: 32)** Tā atbrīvos jūs no visām šīm šaubām un rūpēm, un raizēm.

Luters to ļoti labi zināja. Viņš gribēja būt labs, tāpēc jau viņš iestājās klosterī. Un jo vairāk viņš tur uzturējās, jo vairāk viņš izjuta savu grēcīgumu.

Viņš saprata, ka viņā nekā laba nav. Viņš nonāca dziļā nemierā.

Jo vairāk viņš mēģināja sevi uzlabot, jo labāks viņš gribēja būt, jo sliktāks viņš palika un jo netīrāks viņš jutās. Un viņš darīja visu, ko Baznīca ieteica, viņš turēja visas lūgšanas, viņš ievēroja gavēni, viņš darīja visu kaut ko. Viņš pat sevi šaustīja. Tad viņš atrada, ka ir tā, kā Pāvils raksta:

".. es pats nesaprotu, ko daru. Jo nevis to, ko es gribu, es daru, bet, ko es ienīstu, to es daru. Bet, ja es to daru, ko negribu, es piebalsoju bauslībai un atzīstu, ka tā ir laba.

Bet tad jau vairs es tas neesmu, kas dara ļaunu, bet manī mītošais grēks. Jo es zinu, ka manī, tas ir, – manā dabīgajā miesā, nemīt nekas labs.

Labu gribēt man ir dots, bet labu darīt ne. Jo labo, ko gribu, es nedaru, bet ļauno, ko negribu, to es daru.

Bet ja es to daru, ko negribu, tad darītājs neesmu vairs es, bet manī mītošais grēks. Es, nožēlojamais cilvēks! Kas mani izraus no šīs nāvei lemtās miesas? Pateicība Dievam mūsu Kungā Jēzū Kristū." (Rom.7: 15–20, 24, 25a)

Pāvils teica: *es zinu, ka man vajadzētu, bet es nedaru. Es gribu darīt labu, bet iznāk slikti.* Tas ir tas, ko Luters piedzīvoja. Tas, ko mēs katrs piedzīvojam.

Mēs varbūt sākām šo jauno gadu toreiz, 1.janvārī, apņemoties būt labāki. Droši vien pat pirmā diena nepagāja, kad mēs jau atkāpušies no lietām, ko apņēmāmies, jo mēs redzējām, ka tas neizdodas.

Bet tā problēma ir, ka mēs paši sevi nevaram izmainīt. Tā problēma ir, kā Pāvils te saka vairākas reizes – **"..manī mītošais grēks." (Rom 7: 17b)**

Tā ir tā problēma: mēs nekad nevaram būt pietiekoši labi, jo mums ir grēks, kas mājo mūsos.

Tāpēc Dievs tā izkārtoja, ka mums ir jāpiedzimst no jauna.

Mums ir jāsaņem jaunu sirdi, jaunu dzīvi no Viņa. Un nav tāda – ko mēs darām – , jo tas nekad nebūs pietiekoši labs, bet ir tas, ko Kristus ir darījis priekš mums.

Kad Jēzus mira pie krusta, Viņa pēdējie vārdi bija: **"Viss piepildīts!" (Jāņa 19: 30b)**. Viss ir izdarīts! Tas nozīmē – mums nekas nav jādara: viss ir izdarīts. Un tāpēc Reformācija ir tik svarīga. Jo tas, ko Reformācija mums deva, – tā atgādināja, ka cilvēks top taisnots ticībā neatkarīgi no bauslības darbiem.

Reformācija šodien ir tikpat vajadzīga kā toreiz, jo tik daudzi atkal ir atkāpušies no tās pamatiem.

Mēs turamies pie Solus Christus, Sola Fide, Sola Gratia, Sola Scriptura, Soli Deo Gloria! Kristus vien, ticība vien, žēlastība vien, Dieva Vārds vien un viss gods Dievam vien!

Ja mēs turamies pie šiem pamatiem, tad mēs esam brīvi.

Jēzus teica: **"Jūs atzīsiet patiesību un patiesība darīs jūs brīvus." (Jāņa 8: 32)**

Turēsimies pie Viņa vārda, paļausimies, apzināsimies, ka Dievs prasa no mums pavisam vienkārši: "*Skaties uz augšu un dzīvo*!" Katru dienu, katru mirkli lūdz, lai Viņš ņem pie rokas, lai Viņš vada, un tu dzīvosi! Lai Dievs mums palīdz! Āmen.